

מסורת הש"ס

(א) ופי' מה מ"ק מה: ד"ה
(ב) ג' ופ"ג: (ג) ס"א
ש"ס מהש"ל: ד' וקמ"ן
(ד) ופ"ג: (ה) ופ"ג: ד"ה
לא מביעה ופי' (ו) ופ"ג: ד"ה
ש"ס: (ז) ופ"ג: ד"ה
(ח) ופ"ג: ד"ה
(ט) ופ"ג: ד"ה
(י) ופ"ג: ד"ה

גליון הש"ס

הש"ס ר"ה אחריו סאבו
ובו ילפינן לקמן ד' י'
ע"כ: ופי' ד"ה אשת
אחיו סאבו וכו' י' כה
ברית: ע"ן כריתות דף ד'
ע"כ מד"ה אשת אחיו:

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

ב.

עין משפט
ג' מצוה

א מ"י מ"י מ"י מ"י יום
הלכה י' סמך ע"ן א'
טושי"ע א"י ע"ן קמ'
ספ"ק: ה'

הוספות ישנים

החם עשרה נשים פטורות
לריותיהן. י' מקשים אמאי
מתחיל סדר נשים ניתנות
דלא תחילי פוטעטא לא
מתחילי ואדרבה היה לנו
להחיל קדושי וכוונת
וגיטין ואחי' יבמות.
וגרסי' משום דכתיב ויהי
אלמות עתק חוסן ישועות
ואמרו עתק זה סדר מועד
הוא זה סדר נשים ואחי'
סדר נשים הוא סדר סדר
מועד דמתיים תפסת
מועד קטן (א) דהוי
פוטעטא לכן החיל סדר
נשים בתפסת יבמות
פוטעטא
לפוטעטא דלמתיין ספק
השופות דלמתיין תלבי
דפוסיה פוטעטא לריותיה
דכתיב פוטעטא. (ו) א' מי
תפסת תחלה אלו אשת
אסורה ואחי' אשת מתת
ואבד תפסת וכלו מלי'
דנשים. ועוד י"ל משום
דהאי תחלה לפטויה
שארית נשים דכתיב
בתמר לא אל אשת אחיך
ויבא אשה: (א) ועוד י"ל
משום דכתי' לתמיין לקמן
שם עריות חמורות מאלו
קרי' לכו נשים אחי' לא מני
למתי' עריות משום דלי
הוא מני עריות לא היה
יענין למעטין דכתי' וכן
אפי' דאית' למימר דהאי
דלא מני לכו משום דלא
עריות ניהו לכן תנא חש
שפירא נשים: (ב) א"ל לקמן
דכתי' ויבא אשה מאלו
קמיי' כלומר דמתיין
דכתי' בשאון קמיי' אל
בתקום דלא שייך רן אונסין
לא קמיי' וכו' שייכא
בשאון ואחי' קמיי' ה'
חמתי' ואחי' מנא לן אה
דכתי' ב' פתני בן מחלה
דלמא דווקא אשה וכתה
אזל לא כמו ואין למי
דנפקא ליה מלך שן דהא
למתיין ספ"ד און ענין
מן דתי' גבי אחותו דלא
ליפתי' בת אחי' וכו' און
מכ"ש דבת אחי' או כן
און. י"ל שחי' (הכא)
(הכא) דכתי' תולדת בית
או תולדת בית ומתנתת
ב' און דילינן מן און
מן אחתה אחריאל או כן
און דלמתי' מנבר
און. תפסת דקרא לא
מתיין רן כתי' און או כן
און למי' אל הכא לא
מתי' משום ואחי' ספ"ד
נפקא לן כמו משפט מכ"ש
דבת אשתו אחי' כמו ואין
זה רק גליי' מלמא דלמתי'
(ז) דרתי' משפט ככל ענין:
(ח) ויבא כדשילמי וקן
שכלל מלך מי מדינת חמי' ספ"ד
כתי' פירות משום סכר
עבר משפט ומשני דמות
פסאיה וכו' ומאי ספ"ד
ליתא שבני יחו כדנתי' ספ"ד
לפירות הקוטרם דכתי'
הוי כמו עברי' אל לישות
דפרישתו נוחא וי' למתו
דמתי' הכא שאין לו נשים
או שיש לו נשים גדולים (ד)
שאין מתי' בעון אביהם
לפי שאין אחותם נפסת
אנתי' כדכתי' ותו לא
חוי' לכו להילד. ועוד י'
לכתי' (לכתי' מלמתיין
מתיין כ' הוי' און כן משפט
עבריתא ויחא עטא לרנן
דלמתי' דנפקא מתת
וספ"ד הכא וכו' דנפק

חמש עשרה נשים פוטרות. אר"י דלא מני למינקט עריות
דקמתי' כפי'סא אחת מכל העריות האלו שש עריות
חמורות מאלו (לקמן ד' ג'). משום דלמתיין בגמ' (לקמן ד' ג') מינא
אחת למעטין לרת סקוטה זרת אילנות ומחמת ומחור גרושמו ואי
היה מני עריות הוא משמע דלמעטין
עריות דלא קא חשיב קאמי (א):
ע"ד סוף הע"פ. הכא לא שייך
למיפסק כיון דתנא עד סוף
העולם לרות לריותיהן ל"ל כדפרין
בהכותב (פוטות ד' פ"ג): כיון דתנא
עד סוף העולם פירות פירותיהן ל"ל
דהתם ודאי בהכותב לא היה לרין
לכותב שניהם אבל הכא אורחיה
דמנא למינתי' לא זו אף זו ו"ל
וכיון דמני לרות לריותיהן עד סוף
העולם למה לו דהכי דייק בתמורה
פרק אלו קדשים (ד' פ"ג): כיון דתנא
ולד ולרין עד סוף העולם ל"ל ואר"י
דהתם כיון דלמעטין דולד ולרין
קרב שלמים ממילא שמעיין דה"ה
עד סוף העולם כיון דלא חייב

א עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרות
צרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף
העולם ואילו הן בתו ובת בתו ובת בנו
בת אשתו ובת בנה ובת בתה חמותו
ואם חמותו ואם חמיו אחותו מאמו ואחות
אמו ואחות אשתו ואשת אחיו מאמו
ואשת

לשמה יגדל מהם עדרים עדרים כדחיי' הס' ר"א אלל הכא ס"ד
לרות לריותיהן אקרי' טפי לא משום דמלרור דרשין' להו ולרור
משמע חרמי שני רישיון ואפי' לרב אשי דנפקא ליה לרת לרה
מסבא לקמן כדפרין (ד' ג'). מ"מ אלטרין לתנא לאשמעינן דלא
מיסק דלמתי' למימר דמלרור נפקן ועוד אמרי' דלרב אשי
נמי לרת לרה נפקא מלרור דהא בגמ' קמי' דהדיא כשמעין
(לקמן ד' ג'): לרות לריותיהן מנין מ"ל לרור ולא לרור ולקמן (ד' ג').
דקא נתי' מנה"מ לא אררות לריותיהן קאמר דכתי' דריש' להו
רבי יהודה דטלוה משמעני מלרור ורב אשי סכר דמלרור לא
משמע אלל מרי ואפילו הן מאה מסבא נפקי' דלרתה מ"ט אסורה כל כן שאוסרת גם לרתה דמקום ערוה קיימא לרת לרתה נמי
מאסור לרה אחרת דמקום ערוה קיימא: ב"ר. פ"י כקוטרם כמו מלכותה דלי משאומה היינו בת אשתו דלא גרעה מפני שהיא
כמו ולפי זה הא דקאמר בגמ' (לקמן דף ט'): רב יהודה מתרגם מחמתו ואילו הא דמני' ר' חייא כבולן אפי' קורא בהן האסורה לזה מותרת לא
אלל שיהא בני דרישא אפי' מנין כיון דבאונסין קא משכחת לה ולא באונסין לא באונסין קאמי' לא באונסין לא באונסין קאמי' לא באונסין
שפירם כקוטרם דמלמתיין קאי' הא דקאמר כדכתי' באונסין ולא באונסין דל"כ היינו בת אשתו וכדאמר נמי לקמן (ד' ג'). מאי אמי אילמיה
נשות אביו היינו אשת אביו ועוד דכתי' אמר בגמרא כמו האיל ואפי' מדרשא חביבה ליה והיינו כמו מאנטומה ועוד לאפי' דאמר דרבי
חייא אבולה דמתיין קאי' ע"כ איירי באונסין אלל לא לפרש באונסין קמיי' ר' חייא דהכי משמע מילתיה דרבי חייא כבולן אפי' מנא אפי' כתי'
בהימר וברגילות האסורה לזה מותרת לזה אלל דמתיין איירי ספיר באונסין (ב) ונראה לר"י דליכא למימר דמתיין דקמי' כמו איירי באונסין
ולא באונסין דל"כ מתי' קאמר כדכתי' באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין לא באונסין
דאיירי באונסין אלל אר"י דכך כמו איירי בין מאונסין בין מן הגשואין: אשת אחיו סאבו. משמע הכא דבאשת אחיו מאמו פ"י כתי'
כרת דכתי' לאון סכר תנא דמתי' דחוללת כדמנן ספ"ד (לקמן ד' ג'). אסור מזה ואסור קדושה חוללת ולא מתייבמת ובהדיא מניא בגמרא
מה אחות אשתו מיוחדת שהיא ערוה ומייבין על זוגה כרת כ' והקשה רבינו שמואל דכתי' משמע שאין בה כרת דקמי' הס' ואפי' אפי'
יבא אחת אחי' באשת אחיו מאביו מדבר אחת אומר באשת אחי' מאביו או אפי' אלל באשת אחי' מאמו ודאין נתן האיל ואפי'
אחת אחי' ואחות אחי' ואפי' אחת אחי' מאביו ואחות אחי' מאביו בין מן האב ובין מן האם וכו' מ"ל נדה היא מה נדה יש לה הימר וי'
לה איסור אף אשת אחי' יש לה הימר ויש לה איסור ויש לה איסור ויש לה הימר אם יש לה נשים אסורה אין לה נשים
מותרת משמע דאחא למעטין אשת אחיו מאמו דאין בה כרת ודוק לומר ולפרש דדרשא דכ"כ לא אחא למעטין אשת אחיו מאמו אלל
אחא למימר דאיכא כרת אף באשת אחיו מאביו כתי' אלל נשים כתי' דיש לה הימר לאחר מיתה דמה נדה אפי' ג' שיש לה הימר
לאחר כתי' כתי' אסורה כרת אף אשת אחי' כן והכי דרש ברש"י דכתי' אפי' על יבמתו (לקמן מה). דאין הלשון משמע כלל כן ועוד דכתי' דכתי' דכתי'
כל גדול קאמר דלמתי' יאלת לחלק ודומה יאלת לידן בעריבי ואלת לידן בעריבי ואלת לידן בעריבי ואלת לידן בעריבי ואלת לידן בעריבי ואלת לידן בעריבי
ודומה לנורן יאלתה למעט אשת אחיו מאמו דמה דודתו באשת אחי' מאביו כתי' דיש לה הימר לאחר מיתה דמה נדה אפי' ג' שיש לה הימר
מאביו אף אשת אחיו מאביו וכתה הכי דרש לה מנדה היא כמו כתי' משמע בהדיא למעט אשת אחיו מאמו אשת אחי' ומתיין כ"י משה
דלא אחא למעטין אלל מעריבי דכתי' בהוא קרא אלל כרת יש בה והא דכתי' למינף מלמות אפי' אחותו אפי' דכתי' מן האב בין האב
אפי' דכתי' אפי' אחותו אפי' לא כתיב עריבי הקיפא דר' יונה דרש בגמ' על יבמתו (לקמן מה): ספ"ד דמתי' אשת אחיו מן האב נקט
כל העריות לחומרם ולא נקט אשת אחיו מאמו לוקולא דמעט מנדה היא ולא יתכן פירושו זה לרש"י שאומר (ד) דכל כרת הוא חרעו נכרת דהיינו
דאיכא בין כרת למיתה כתי' שמים אלל לרבי"א שאומר דאין נכרת הוא חרעו אלל בעריות דכתי' בהו עריבי וחילוק יש בין מיתה לכרת
כדאמר ברש"י דכתי' דכרת כן נ' ומפיק ליה מדכתי' אל מתי' אל מתי' (מגדיר ד) ועבודתם עד נ' ומיתה היא כתי' כתי'
מדבר דכתי' (ש' יד) יתמו ושם ימותו וחולק על הש"ס שלנו דכתי' (ד' כה. מה. וסע) אמרינן מני ועד ס' זו היא מיתה כרת וכולל לומר לפי הש"ס
שלנו דמיתה כתי' שמים אחת ס' וקודם מן כרת (ז) וא"ת לפי רבי"א דכתי' בגמ' על יבמתו (לקמן מה). מאי פריך עריבי דכתי' כדודתו למה לי
כיון דמכרת לא שמעי' עריבי ואי משום דמאשת אח שמעי' עריבי ככל העריות אפי' כן ה"ל לאקשוי' עריבי דאשת אח למה לי דכתי' לבסוף
ואר"י משום דבהדיא שמעתי' לעיל ילף כל העריות מנדה להערה להכי פריך עריבי דכתי' כדודתו למה לי לילף הא נמי מנדה דכתי' גבי
אשה אחי' נדה היא: ואחות אשתו. אין להקשות דנדה מאסר ליבם אפי' שמעתי' אפי' כמו אחות אשתו שאין מתייבמת אפי' ממה
אשתו אשתו כן דלא דמי דאחות אשה ואלו עריות מאסור עומד על היבם טפי משאר בני אדם אלל נדה לביע' אסורה ואפילו נכרתה
משמע כפסאיה ס"פ אלו דברים (ד' ע"ג): דנת יבום היא דקאמר ר' יוחנן אשתו נדה בעל חייב יבמתו נדה בעל פטור ופריך עלה מאי שנא
יבמתו דקעביד מזהו כ' (ד' משמע דקי' לה ועוד נראה לחלק דאחות אשה אפי' שמתה אשתו אחי' כן אפי' לא חוקק לייבום כיון שפוטרה
שעה אחת משום שנאמר דרבי נועם (מגלה ג') כדאמר ג' מותרות (לקמן ד' פ"ג): ואפי' היבא דלא מירדתי' מאי ביתא לגמרי כיון
שיש אחים אחרים אסורה לזה שמתה אשתו כדאמר ר' ד' אחין (לקמן ד' פ"ג): אפי' שאין אחי' קורא בה כשעת נפילה יבמה יבא עליה נמי
היא באשת אחי' כן דלא דמי דאחות אשה ואלו עריות מאסור עומד על היבם טפי משאר בני אדם אלל נדה לביע' אסורה ואפילו נכרתה
זריכה להמתין עד שחטרה וגבי לקמן כפירק ג"ש (ד' ק"א): דקאמר יורבה כתי' נמי לא מיתה אחרת מי איכא מידי דהשתא
אסורה ליה וכתה הכי שריא ליה והא אמר רב כ' הס' נמי אין זה דרכי נועם אפי' זריכה להמתין עד שגידל אלל מה שממתנת
ממתנת שהוא קטן ואינו ראוי לניאה היו שפיר דרכי נועם דאינו מתמתת איסורא והוי כאליו הלך יבם למדינת הים:

מכרת דמי' מכרת דיומי' מי נפיק. פירוש ימות פסאיה. וימיה לפירות הקוטרם אחי' לא פריך מכרת דכתי' מני נפק. ויש למתן כדפרש"י. דמתי' כשאלן לו נשים או שיש לו נשים גדולים שאין אחותן פוטרות כדכתי':
(ד) א"ל כיון שיש לה הימר ע"כ עובדי מקרי יבמה יבא עליה אלל היא אין להס הימר:

(א) ש"י כתי' מתיין ס' ד"ה נלע המות שמתו כן בשם הכי ר' יעקב חאב"י. (ב) ש"י כתי' מתיין ס' ד"ה נלע המות שמתו כן בשם הכי ר' יעקב חאב"י. (ג) ש"י כתי' מתיין ס' ד"ה נלע המות שמתו כן בשם הכי ר' יעקב חאב"י. (ד) ש"י כתי' מתיין ס' ד"ה נלע המות שמתו כן בשם הכי ר' יעקב חאב"י.

